

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 44

8 września 2022

Marduk i jego religia gwiazdy

Marduk pragnął władzy absolutnej, 2000 lat p.n.e. ogłosił się najwyższym i jedynym bogiem wśród innych bogów. Sprawował władzę jako bóg władca i uzurpator nad królami oraz kastą kapłańską, stojąc w cieniu za lokalnymi bogami. Podczepił się pod egipskich i bliskowschodnich bogów.

Marduk opuszczając Egipt wybrał Babilon na swe wieczne miasto. Wyjście Marduka z Egiptu do Babilon zaskutkowało tym, że zaczął się kult Amona/Amena, który znaczy niewidoczny lub ukryty. Od tego czasu Marduk był czczony jako niewidoczny bóg Amon/Amen. Wiąże się to z nadejściem Ery Barana w której Marduk objął władzę, jako bóg uzurpator nad całą Ziemią. Urzędował w świętym okręgu w Babilonie w świątyni Esagila. Władał Ziemią wraz ze swoimi kosmicznymi zwolennikami, w tym reptiliańską agresywną linią kosmitów – kościei rasy gadziej, posługując się strachem i przemocą. Nastąpił okres jego chorej dominacji oraz upadek duchowości na rzecz materializmu. Okres wojen, podbojów, terroru i strachu.

Po kataklizmie nuklearny na przełomie III i II tysiąclecia na Bliskim Wschodzie nastąpił widoczny apokaliptyczny okres przejścia Ziemi ze starej Ery Byka do nowej Ery Barana. W całym obszarze Bliskiego Wschodu nastąpiła duża migracja ludów. W tym czasie też nastąpił upadek Starego Państwa i nastąpił w Egipcie pierwszy okres przejściowy. Wejście do Ery Marduka świętowano w jego rodzinnym Egipcie. Sfinksy z głową byka zniknęły, a z głową barana były ustawiane w świątyniach. Nowe Państwo w Egipcie powstało zaraz po supremacji Marduka na najwyższego boga.

Marduk stworzył religię gwiazdy którą była planeta Nibiru, oznaczona w postaci świetlistego krzyża. Najdalsza planeta Układu Słonecznego na swej eliptycznej orbicie, co około 3600 lat przecina swym torem ekliptykę, krzyżując się z nią. Wtedy następują czasy mesjańskie powrotu boga z chmur. Burzenie starego porządku świata i tworzenie się nowego. Znak krzyża oznaczał skrzyżowanie się orbity Nibiru z ekliptyką Ziemi, jako dwóch przecinających się linii. Oczekiwano przybycia nie tylko planety ale jej mieszkańców, pod przewodem samego Anu, boga nieba. Tabliczki Aszurbanipał opisują ceremonie jakie odprawiano około 4000 lat p.n.e. kiedy to Anu i Antu przybyli ostatni raz na Ziemię. Planeta Nibiru nazywana była planetą niebiańskiego tronu. Przygotowywano się do podobnych obchodów, kiedy znowu powrócą.

Biblijni prorocy uważali Nibiru nazwaną przez Marduka Mardukiem, a przez Żydów Jahwe, jako boga który powróci w chwale. Oczekiwano na powtórne jej nadejście. Zaczęto odliczać czasy mesjańskie poczynając od biblijnych proroków Izajasza i Ezechiasza. W Babilonie czczono mesjanistyczne odrodzenie Marduka przez jego syna Nabu. Nabu był Synem bożym, był on synem boga Marduka i ziemskiej kobiety.

Prorocy biblijni i kapłani obserwujący niebo przewidywali, że Dzień Pana nastanie wtedy, kiedy Niebo i Ziemia wzajemnie sobie odpowiedzą. Wtedy wystąpią dziwne, nie spotykane zjawiska na niebie i ziemi. Dzień Pana będzie dniem sądu nad narodami włącznie z Izraelem. Prorocy Hebrajscy spodziewali się ciemności w południe, w dzień nadejścia Pana. Inne narody oczekiwały rozwiązania konfliktów na Ziemi, dobrobytu dla ludzkości, nadejście złotego wieku.

Teksty babilońskie i asyryjskie mówią o dniu nadejścia Bela, czyli Pana. W tekstach biblijnych, tuż przed sześćsetnym rokiem p.n.e., prorok Habakuk przewidywał niebawem nadejście Pana. Opisuje on go jako promieniującą planetę, w ten sam sposób w jaki opisywano Nibiru w Sumerze i Akadzie. Przedstawiał Jowisza i Merkurego jako planety, które wskażą

kierunek nadejście Pana. Na Jowiszu ukaże się twoje oblicze, Pan od południa przyjdzie, blask jego wspaniałości rozleje się jak światłość. Przed nim idzie słowo spod nóg jego błyskają błyskawice. Słowo oznaczało przepowiednie proroków i astronomów badających niebo i wieszczących rychłe nadejście planety Nibiru, jako gwiazdy, a w niej najwyższego boga. Księga Hioba także wymienia gwiazdozbiory od strony których pojawi się Pan czyli Nibiru. Trajektoria Nibiru jest podobna do trajektorii komety Halleya.

Marduk, kiedy umocnił swoją władzę zajął się fałszowaniem historii, która dlatego dzisiaj jest tak zagmatwana. Zabrał się za starożytne przekazy, które przedstawiały nie tylko proces powstania życia na Ziemi i stworzenia człowieka, ale także opis stworzenia Wszechświata. W wielu miejscach gdzie wcześniej figurowały nazwy takie jak, Kosmos, Nibiru czy Anu, teraz pojawiło się imię Marduk.

Zatem nowa religia gwiazdy stworzona przez Marduka głosiła już, że to sam Marduk stworzył Wszechświat oraz całą Ziemię i ustawił porządek planet w Układzie Słonecznym. Ponadto to Marduk stworzył życie w wszechświecie i człowieka na Ziemi.

Marduk zrobił co mógł aby pozbawić innych bogów Anunnaków wszelkiej czci na Ziemi. Zabrał im planety przypisując je innym bogom. Planetą Enlila Ziemię przypisał sobie, bowiem uznał, że to jemu należy się nad nią patronat. Natomiast planetę Inanny Wenus, przypisał swojej żonie Sarpanit.

Następnie sporządził listę wszystkich swoich wspaniałych cech i funkcji. Użył do tego celu pozytywne przymioty przypisane innym bogom Anunnaki. Przy okazji przejmowania funkcji innych Anunnaków dokonał jeszcze jednego zabiegu. Sprawił, że kobiety utraciły swój dotychczasowy status w społeczeństwie. Aby tego dokonać przypisał on atrybuty należące niegdyś do postaci kobiecych (bogiń), męskim odpowiednikom (bogom). W ten sposób starał się wymazać wszelką pamięć jaką rolę odgrywały niegdyś kobiety. Negatywny stosunek Marduka do kobiet mógł być

skutkiem jego zatargów i rywalizacji z Inanną. Ale istniał także ukryty sens związany ze zwalczaniem energii żeńskiej przez bogów, chodziło o zachwianie równowagi pomiędzy energią męską i żeńską (Yang i Yin). To dawało bogom pełną dominację nad ludźmi poprzez materializm i ucisk, przy zmarginalizowaniu sfery duchowości.

W ten sposób Marduk zebrał w swoim ręku wszelkie przymioty, które czyniły go bogiem wszechmocnym. Wszystko to zostało opisane przez Marduka w Eposie o stworzeniu świata. Tym samym stworzył on koncepcję absolutnego monoteizmu i patriarchatu, choć nie do końca, bo inni bogowie nadal istnieli w tle, a Marduk był najwyższym spośród nich.

Widzimy tu podobieństwo do biblijnego Jahwe, który przejął od Marduka rolę fałszywego boga wszechmocnego, oraz monoteizm i patriarchat. W okresie niewoli Judejczyków w Babilonie, kapłani żydowscy i faryzeusze wzięli tę sfałszowaną przez Marduka historię i wstawili do „Biblii”, podmieniając imię Marduka na Jahwe. I tak Jahwe (Jehowa) stał się bogiem wszechmocnym i stwórcą wszechrzeczy.

Tak narodziła się religia gwiazdy, bóg Marduk stał się gwiazdą, którą była planeta Nibiru. Religia stała się astronomią, a astronomia stała się astrologią. Marduk stał się panem Nieba i Ziemi. W świątyni Esagila stworzył obserwatorium nieba. Głównym celem było określenie kiedy nastąpi kolejny raz przyłot boskiej Nibiru do Układu Słonecznego.

Święto Nowego Roku Akitu, było jednym z najstarszych znanych świąt mezopotamskich, obchodzone niemal nieprzerwanie w różnych formach począwszy od czasów sumeryjskich, aż do pierwszych wieków naszej ery. Z czasem ewoluowało do rangi najważniejszego święta religijnego w Babilonii i Asyrii. Rozpocynało się pierwszego dnia miesiąca nisan, co zbiegało się z wiosenną równonocą. Rozwinęło się z sumeryjskiego 10 dniowego święta w 12 dniowe obchody.

W stolicy obchodzone było z udziałem króla oraz elit dworskich

i kapłańskich. Uroczystości odbywały się według drobiazgowo wyznaczonych obrzędów w trakcie których odprawiano odpowiednie rytuały, odmawiano modlitwy, składano ofiary w tym także krwawe, urządzano procesje z udziałem króla i posągów bóstw, recytowano Epos Marduka o stworzeniu świata Enuma elisz, a także dokonywano wróżb i przepowiedni, które miały wyznaczyć los kraju w nadchodzącym roku. W inne święta odprawiano podobne, lecz o mniejszym zakresie uroczystości.

Z tekstów zapisanych na tabliczkach wynikało, że było 7 stacji przy których święta procesja zatrzymywała się aby odprawić przypisane rytuały. Odtwarzano historię Nibiru i Anunnaków oraz losy Marduka. Stacje symbolizowały podróże Anunnaków w kosmosie oraz etapy życia Marduka: narodziny, odmówienie mu prawa pierworództwa, praw do supremacji w świecie, skazanie go na śmierć przez pogrzebanie żywego w Wielkiej Piramidzie, pojmanie, wygnanie do Mezoameryki, następnie jego zmartwychwstanie po powrocie jak zbawcy. Ostatnia stacja przedstawiała jak nawet wielcy bogowie Anu i Enlil ugięli się przed przeznaczeniem i ogłosili go bogiem najwyższym.

Marduk w stworzonej religii gwiazdy Nibiru ustawił siebie jako zbawiciela świata i ludzkości. Przedstawiano Marduka ludowi jako boga cierpiącego. Cierpiącego na Ziemi lecz ostatecznie zwycięskiego. Nowotestamentowa historia Jezusa była tak podobna, że uczeni i teolodzy w Europie debatowali nad tym, czy Marduk był prototypem Jezusa. Religia gwiazdy Marduka oraz babilońskie ceremonie i obrzędy religijne została przeniesiona do chrześcijaństwa. Marduka zastąpił Jahwe, a syna Marduka Nabu zastąpił Jezus. W pewnej części też boga nieba Anu zastąpił Jahwe, a Marduka zastąpił Jezus. Marduk czerpał swe wzorce z religii sumeryjskiej, ale także z religii i ceremonii religijnych z Atlantydy. Krzyż gwiazdy Nibiru został przejęty przez Rzymian jako narzędzie kary, tortur i śmierci skazańców na ofiarę dla gadzich bogów, nazwany został krzyżem łacińskim.

Na Atlantydzie oraz jej koloniach w czasie upadku moralnego, ceremoniom religijnym towarzyszyły niezwykle barwne rytuały z

licznymi, także krwawymi ofiarami. Stopniowo nowa religia i nowe rytuały, zaczęły wypierać stare pozytywne tradycyjne i wierzenia. Następnie Atlanci i ich bogowie zaczęli prowokować wojny między narodami, manipulując nimi.

Oryginalny Epos o stworzeniu świata zawierał 6 tabliczek, co znalazło odpowiednik w biblijnych sześciu dniach stworzenia. W „Biblii” bóg wypoczywał dnia siódmego, wykorzystując go na przejrzenie efektów swej pracy. Siódma tabliczka poświęcona była gloryfikacji Marduka i przyznanie mu 50 imion. Akt ów przypisywał mu rangę 50, która do tamtej pory przysługiwała Enlilowi i do której aspirował w kolejności Ninurta. Imiona te opisywały boskie funkcje i wspaniałe cechy i zalety Marduka. Ostatecznie otrzymał imię Nibiru, ten który będzie trzymał przeprawę Nieba i Ziemi.

Użycie broni atomowej na Bliskim Wschodzie oraz upadek Sumeru w wyniku opadu pyłu radioaktywnego w 2024 roku, doprowadziło do próżni politycznej w Mezopotamii trwającej około 200 lat. Dopiero po około 100 latach Amorycy na których oparł się Marduk, po opanowaniu Mezopotamii stworzyli podstawy pod państwo babilońskie i asyryjskie. Ostatecznie Babilonia Hammurabiego (1792-1750 p.n.e.) była pierwszym mocarstwem po kataklizmie.

Kiedy Babilon osiągnął potęgę pod rządami Hammurabiego babilońska świątynia Esagila została rozbudowana i sięgała nieba Przepowiedziany w prorocत्वach Marduka wielki król w rzeczywistości zasiadł na tronie. Wcześniej Marduk pisał i prorokował że nowy król Babilonu chwyci go za rękę i poprowadzi do odnowionej świątyni Esagila.

Nie wszyscy bogowie wrócili po katastrofie na Ziemię. Niemniej Nannar/Nanna wraz ze swoją małżonką Ningal dalej zamieszkiwali w Harranie, w boskiej świątyni Ehulhul. Nanna był ostatnim z aktywnych bogów Anunnaków przebywających na Ziemi. W okresie od 610 roku p.n.e., gdy wojska babilońskie zdobyły Harran, przez następne około 50 lat bogowie Anunnaki systematycznie opuszczali Ziemię. Odlatywali do swoich baz kosmicznych na

orbicie, Księżycu i Marsie, a później dalej na Nibiru, która 556 lat p.n.e. dotarła ponownie do Układu Słonecznego.

Bogowie Anunnaki (Elohim) w przytłaczającej większości powrócili na swoją planetę Nibiru. Część z nich zginęła na Ziemi, lecz inni, w tym Marduk, skonfliktowany z radą bogów i jego zwolennicy pozostali na Ziemi do czasu naturalnej śmierci.

Królowie sumeryjscy przybierali tytuł króla-pasterza, który był strażnikiem i opiekunem swojego ludu dlatego nazwany był „pasterzem ludzi”. Pierwotnie sumeryjscy władcy byli jednocześnie najwyższymi kapłanami, ale miasta-państwa stawały się coraz silniejsze i władza królewska została odosobniona od świątynnej. Niemniej jednak królowie nigdy nie stracili swojego kapłańskiego statusu. W dalszym ciągu oczekiwano od nich, że będą rządzić ludźmi w imieniu bogów. Koncepcja króla-pasterza była powtarzana jeszcze długo po upadku Sumerów – np. Hammurabi, król Babilonii na wizerunku przedstawiany jest w czapce pasterza na głowie. Ta symbolika również pojawia się w judaizmie i chrześcijaństwie. Mojżesz przedstawiany jest jako pasterz swego ludu. Jezus występuje jako pasterz, który opiekuje się swoją ludzką owczarnią.

W tamtym okresie na całym terytorium Bliskiego Wschodu od Mezopotamii po Anatolię i Palestynę (Kanaan) obowiązywała ta sama religia, która obowiązywała w Sumerze. To Sumer był głównym ośrodkiem cywilizacyjnym i religijnym. To od bogów Anunnaków wyszły także krwawe ofiary religijne dla bogów, nie tylko ze zwierząt, ale także z ludzi, a przede wszystkim z dzieci. Wierzenia religijne Sumerów w bogów Anunnaków stały się podstawą religii bliskowschodnich. Na ich podstawie stworzona została hebrajska „Biblia”, a później trzy religie, tak zwane abrahamowe: judaizm, chrześcijaństwo i islam.

W tamtych czasach bogowie Anunnaki – określane jako „strażnicy” lub „obserwatorzy” – żyli wśród ludzi na Ziemi, kierując nimi i wykorzystując ich. Najbardziej zaawansowana

wiedza, technologia, jej urządzenia i przedmioty, w tym broń, nie były udostępnione przez Anunnaków ludziom. Ludzie zmuszani przez nich do walk posługiwali się prostą bronią, taką jak miecze, włócznie, topory, noże, łuki, rydwany.

Bogowie Anunnaki byli panami, a ludzi traktowali jak niewolników do pracy i służących. Prowadzili rządy dyktatorskie. Występowały krwawe walki i wojny pomiędzy poszczególnymi bogami, bogowie ścierali się między sobą. Bezwzględnie wykorzystywali ludzi do rozstrzygania sporów między sobą. Jeden bóg używał swoich wyznawców do walki z drugim bogiem i jego wyznawcami. Organizowali armie ludzi wyposażone w najprostszą broń i wywoływali wojny na Ziemi. Również osobiście brali udział w walkach, które nadzorowali z powietrza w swoich latających maszynach. Ponadto toczyli walki między sobą w powietrzu, z użyciem nieznanym ludziom broni i wysoko rozwiniętych techniki. Istnieją przekazy o tym, że ludzie byli świadkami takich starć, obserwując ich rezultaty z ziemi. Taki obraz krwawych walczących z sobą bogów został przekazany ludziom. W konsekwencji zaś, wojny bogów zrodziły wojny ludzi.

Odnotowano zapisy pismem klinowym bądź hieroglificznym oraz przekazy o licznych wypadkach, gdy bóg nadzorując dany region czy dane królestwo, przekazał do dyspozycji króla zaawansowaną broń bogów i sposób jej użycia. Aby ten dokonał podboju innego kraju, wygrał wojnę lub pokonał wroga w bitwie. Na przykład: król Akadu Hamein otrzymał niezwykłą broń od boga Nergala; król Babilonu Hammurabi otrzymał potężne bronie od boga Marduka; faraon Ramzes II otrzymał broń paralizującą wroga od boga Amona-Ra; królowie Asyrii Salmanasar oraz Sennacheryb uzyskali bronie, które porażały przerażającym oślepiającym blaskiem od bogów Nergala oraz Asura. Na reliefie przedstawiającym oblężenie miasta Lakiś pokazane są stosowane przez oblegających pociski rakietowe. Szczególnie królowie mocarstw i imperiów Szatana otrzymywali od bogów Anunnaków zaawansowaną technicznie broń, aby zwyciężali w wojnach i

podbojach i budowali kolejne imperia Szatana.

Bogowie Anunnaki przed opuszczeniem Ziemi około 550 lat p.n.e. nie zorganizowali ziemskich rozwiniętych cywilizacji technicznych i nie udostępnili ludziom żadnych zaawansowanych technologii. Generalnie przejawiali skłonność do wywoływania sporów i konfliktów, zarówno lokalnych, jak i globalnych, oraz rozstrzyganie ich na drodze militarnej. Przymusowo angażowali ludzi po obu stronach konfliktu, wyposażonych tylko w prymitywną broń. Między sobą w powietrzu prowadzili walki z użyciem rozwiniętej technologii i broni kosmicznej. Cywilizacje które pozostawili po sobie były zdegenerowane w niektórych kwestiach obyczajowych, moralnych, kulturowych i religijnych; ze względu na prowadzenie ciągłych niszczycielskich wojen na wzór bogów; okrutne i bestialskie traktowanie podbitych miast oraz jeńców; składanie ofiar z ludzi i zwierząt; stosowanie rytualnych mordów na ludziach i dzieciach; praktykowanie niewolnictwa.

W wyniku rządów Anunnaków, Ziemię dotknęły trzy ostatnie największe kataklizmy: zatopienie kontynentu Mu, pierwszy i drugi potop, które straszliwie zniszczyły i zmieniły powierzchnię naszej planety i jej atmosferę. Egoizm i agresja bogów oraz nieuwzględnianie przez nich konsekwencji własnych działań niemal doprowadziły do całkowitego zniszczenia życia na Ziemi.

Bogowie, opuszczając fizycznie Ziemię, pozostawili tutaj swoich licznych potomków w różnym stopniu wyposażonych w boską pulę genów oraz „błękitną krew” (półbogów-hybryd). Tym samym zapewniając w przyszłości prokreację według ściśle określonych zasad i rozwój silnych, wyposażonych w wiedzę i władzę elit. Czyli linii panujących (rodów królewskich) i linii arystokratycznych (książęcych) oraz linii kapłańskich (religijnych). To ich przedstawiciele od wielu pokoleń wchodziłi w skład różnych starożytnych „tajnych bractw”, a później w skład sekretnych i wpływowych łóż masońskich, działających do dziś. Ich tajna piramidalna struktura

organizacyjna nosi nazwę Iluminaci. Cały czas są obecni i działają we władzach rządowych i religijnych, w korporacjach finansowych i przemysłowych – sterują cywilizacją na Ziemi.

Są to ugrupowania w większości czarnych, ponieważ biali zostali w większości z nich wyeliminowani. Biali istnieją i ciągle działają, ale w głębokiej konspiracji, albowiem siły demoniczne i zło opanowały świat. Pozytywne zamiary białych iluminatów jako mędrców posiadających wiedzę, którzy mieli nieść oświatę i pomoc ludzkości zostały poprzez manipulację wypaczone przez czarnych.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net